

Hoofdstuk 5

Lieve kleinkinderen,

Nu heb ik jullie de verhalen rondom de geboorte van Jezus verteld. Ze waren niet zo mooi, hè. Maar hoe menselijk zijn deze verhalen. Als je in de wereld om je heen kijkt, de krant leest of naar het journaal op de televisie kijkt, dan is er sinds de geboorte van Jezus niets veranderd. Nog steeds viert het onrecht hoogtij. Op veel plaatsen in deze wereld (overal?) geldt het recht van de sterkste. Geld en macht lijken de belangrijkste doelen in het leven van de meeste mensen te zijn. En veel mensen gaan over lijken. Als ik het maar heb, dan kan de rest stikken.... Ja, er staat niet voor niets in het Bijbelboek Spreuken: Er is niets nieuws onder de zon' en ook: 'Alles was reeds van verre tijden.' Nee, met de komst van Jezus op deze wereld, ruim 2000 jaar geleden, is er wat de mens betreft, niets veranderd. Heel jammer, maar met de komst van Jezus op deze wereld is het onrecht niet verdwenen.

*Maar nu ga ik verder met het vertellen van de verhalen uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje'. Ik zal proberen het verhaal zo goed mogelijk te vertalen. Het eerste hoofdstuk dat nu volgt gaat over het kind Jezus. Jammer dat er maar één verhaal in de bijbel staat over het kind Jezus. Graag had ik meer willen weten over zijn kindertijd, over de puber Jezus en over de adolescent Jezus. Maar die verhalen staan niet in de bijbel. Veel mensen fantaseren hoe Jezus geweest is toen hij nog een kind was. Ook ik vraag mij wel eens af of het kleine jongetje Jezus van een jaar of vier, nooit stiekem een suikerklontje uit de suikerpot van zijn moeder heeft gesnoept. Of dat hij als puber nooit een grote mond tegen zijn moeder heeft gehad. Of dat hij als jong volwassene niet alles beter wist dan zijn ouders. Eigenlijk vind ik deze vragen helemaal niet belangrijk. Wat ik wel belangrijk vind, dat is volgens mij, dat toen het kind Jezus ging beseffen dat Jozef niet zijn biologische vader, maar dat God in de hemel zijn echte Vader was, hij maar één ding wilde, nl. leven volgens de wil van zijn Vader in de hemel. En weten jullie wel welke wens van God de allerbelangrijkste was en nog steeds is? **'God liefhebben boven alles en je naaste als je zelf.'***

Nu, lieve kleinkinderen van ons, ik kan bij lange na niet aan deze wet voldoen. God liefhebben boven alles? Wie is God eigenlijk? Geen mens heeft Hem ooit gezien. En je naaste, ja alle mensen om je heen liefhebben als jezelf? Dat kan ik niet. Wat zijn er toch veel mensen die ik helemaal niet leuk vind. Met wie ik beslist geen vrienden wil zijn. Die ik met een vriendelijk gezicht (hoe schijnheilig!) de rug toekeer.

Maar Jezus is de enige mens op deze wereld geweest, die wel deze belangrijkste wens (gebod) van God in de praktijk heeft gebracht. In de bijbel staat dat Jezus zonder zonde was. Nooit iets verkeerd heeft gedaan. Voor ons mensen is dat onbegrijpelijk. Jezus was wel een mens, maar niet een mens zoals jullie en ik. Hij was een mens met goddelijke krachten. Weer voor mij onbegrijpelijk. Vanuit mijzelf geloven dat Jezus Gods Zoon was? Dat kan ik niet. Ik mag alleen maar bidden dat het geloof in Jezus, dat Hij gestorven is, ook voor jullie en voor omie en voor mij en dat Hij na drie dagen is opgestaan uit de dood, aan ons allemaal gegeven mag worden. Ja, dat wij ons allemaal aan de Here Jezus mogen toevertrouwen.

Hoofdstuk 5 - Reis naar Jeruzalem - Lucas 2 : 41 t/m 52

Toen Jozef en Maria terugkwamen uit Egypte durfden ze niet in Bethlehem te blijven, dat in het rechtsgebied van Archelaús, de zoon van Herodes lag. Ze gingen naar de provincie Galiéa, terug naar hun oude stad Nazareth. Daar regeerde ook wel een zoon van de oude Herodes, maar deze was lang zo wreed niet als zijn vader en zijn broer. Nee, deze koning zou het kind Jezus geen kwaad doen.

En zo gebeurde het dat de zoon van Maria opgroeide in het stadje Nazareth en later de naam 'Nazarener' zou krijgen.

Ook deze naam 'Nazarener' was geen reclame voor Jezus. Jullie moeten weten dat de provincie Galiléa een slechte naam had bij de vrome Joden in Judéa. Volgens de Farizeeërs en Schriftgeleerden waren de mensen uit de provincie Galiléa een beetje minderwaardig. Vooral op godsdienstig gebied. Nee, volgens hen kon er uit dat 'goddeloze' Galiléa nooit een profeet van God komen.

Toen Jezus groter werd leek hij zo voor het oog net zo'n jongen als alle andere jongens van zijn leeftijd. Hij speelde met zijn vrienden, stoeide met zijn broers en toen hij oud genoeg was, hielp hij zijn vader en leerde het vak van timmerman.

Maar er was één ding waar de jongen Jezus zich in onderscheidde van alle andere mensen, waarin hij anders was: hij was zonder zonde.

Nooit in al die jaren die hij in Nazareth woonde, ontkwam hem een verkeerd woord. Nooit deed hij iets wat niet mocht. Nooit kreeg hij zelfs maar een verkeerde gedachte.

Maar omdat hij niet eigenwijs was en niet vanuit de hoogte op andere mensen neerkeek en andere mensen nooit liet blijken dat hij beter was dan hen, vonden alle mensen hem sympathiek.

Jozef en Maria waren blij dat Jezus zo'n goede oppassende jongen was. Zij hoefden hem nooit te waarschuwen en straf geven was er helemaal niet bij. Maar zo nu en dan hadden ze het hier wel eens moeilijk mee. Ja, want zelf waren Jozef en Maria heel gewone mensen die wel eens verkeerde dingen deden. En als Jezus hen dan met zijn zuivere kinderogen aankeek, dan schaamden ze zich.

Op zulke momenten was het net alsof Maria meer van haar andere kinderen hield, van die wilde kwajongens van Jozef en haar, die **niet** altijd gehoorzaam waren. Jongens die net zoals Jozef en zichzelf niet zonder zonde waren.

Maar zulke gedachten zette Maria altijd dadelijk van zich af. Jezus was anders dan hun andere kinderen, maar daarom hield ze niet minder van hem! Van Jezus, haar oudste en heilige zoon. En diep van binnen wist ze, haar zoon Jezus zou ook haar één keer bevrijden van al het kwaad dat er in de wereld was. Hoe? Dat wist ze niet. Maar deze wetenschap gaf haar een grote innerlijke blijdschap.

Toen Jezus twaalf jaar oud was mocht hij voor de eerste keer mee naar Jeruzalem om daar het Paasfeest te vieren. In de oude wetten van Mozes stond dat alle mannen in Israël drie keer per jaar naar de tempel in Jeruzalem moesten gaan om daar een offer te brengen, maar er was bijna niemand meer die zich aan deze wetten hield. De afstand om van Galiléa naar Jeruzalem te reizen was vier dagen lang en om dat drie keer in het jaar te doen, dat viel niet mee. Bovendien, de meeste Galliërs namen het niet zo nauw met de strenge wetten van Mozes. Jozef en Maria, die één keer per jaar naar de tempel in Jeruzalem gingen waren eigenlijk al een uitzondering. Toen Jezus twaalf jaar oud was geworden namen ze hem gelijk mee.

Ook al gingen in Galiléa niet alle mensen trouw elk jaar naar de tempel in Jeruzalem, Galiléa was groot en er woonden veel mensen. Zo kwam het dat ook dat jaar weer grote groepen mensen met elkaar op reis gingen, het zuiden in, naar Jeruzalem.

Het was de gewoonte dat ze op elkaar wachten en samen reisden. Dat was veiliger en ook veel gezelliger.

Ook deze keer reisden Jozef en Maria in een grote groep mensen. Er was afgesproken dat zij de terugreis naar Nazareth ook met elkaar zouden maken. Jezus wist natuurlijk van deze afspraak. Maar omdat hij voor de eerste keer meeging, wist hij niet op welke dag ze terug zouden gaan: Jozef had het niet tegen hem gezegd en Jezus dacht dat ze alle acht dagen, zo lang als het Paasfeest duurde, in Jeruzalem zouden blijven.

Wat was hij blij dat hij mee mocht naar de tempel in Jeruzalem. Zo'n reis alleen al en dan zo ver. Wel vier dagen zouden ze moeten lopen, voordat ze er waren. Alle jongens van Jezus' leeftijd die voor de eerste keer meegingen, vonden het prachtig. Maar voor Jezus betekende deze reis toch veel meer dan voor de andere jongens uit de stad Nazareth. Jezus wist nu dat hij de Zoon van God was en deze reis naar de tempel in Jeruzalem betekende voor hem dat hij naar het

huis van zijn Vader ging. Hij wilde alles te weten komen van de tempel en van de offerdiensten en hij hoopte dat hij veel zou leren over God en over het werk dat hij later zou moeten doen.

Ja, van al deze blijde pelgrims die in optocht naar de heilige stad Jeruzalem gingen was er niet één die met zoveel inlevingsvermogen de liederen zong als hij.

En toen Jezus aan het eind van de lange reis vanaf een heuvel de blinkende tempel boven de huizen van de stad zag, klopte zijn hart van blijdschap in zijn keel. Stil en onder diepe indruk liep hij onder de grote, hoge poort door de stad binnen. Jeruzalem, de stad van God, zijn Vader!

Jozef en Maria zagen hoe blij Jezus was. Ze lieten hem zo veel mogelijk vrij. Zij hoefden immers niet bang te zijn dat Jezus verkeerde dingen zou gaan doen. En bovendien, Jezus was voor zijn leeftijd heel verstandig. Hij wist waar ze 's nachts kampeerden. Tijdens het Paasfeest was de stad zo vol dat er niet voor iedereen een slaapplek in de stad was. Als Jezus er nu voor zorgde dat hij 's avonds op tijd bij hen terug was dan mocht hij overdag zijn gang gaan.

Het werden blijde dagen voor Jezus. Zo nu en dan ging hij de stad in waar altijd wel wat te zien was, maar meestal was hij in de tempel, alleen zonder zijn vrienden. Hij zag alles: de priesters die de offerdieren slachten, de vrome mensen die stonden te bidden, de rijke mensen die veel geld in het offerblok deden, de kooplieden die in de buitenste voorhof hun dieren en ook speciaal tempelgeld verkochten.

Jezus keek naar de prachtige gebouwen van de tempel. Maar ook zag hij de burcht Antonia hoog boven de tempel uitsteken. Vanuit deze burcht hielden Romeinse soldaten dag en nacht de mensen op het tempelplein in de gaten.

Het liefst was Jezus in een kamer van één van de bijgebouwen waar elke morgen de Schriftgeleerden zaten om de mensen de wetten van Mozes te leren.

Natuurlijk kon Jezus in Nazareth bij de priesters en Levieten ook heel veel leren over de wetten van Mozes. Maar hier in de tempel waren de knapste Schriftgeleerden die in het hele land bekend stonden.

Jezus sloeg niet één ochtend over. En de dag dat de Galliërs weer terug naar huis gingen zat hij in de tempel tussen de leraren. Die kenden hem nu al en elke dag stonden zij versteld over de antwoorden die Jezus gaf en ook over de vragen die hij stelde. Nog nooit in al die jaren dat ze hun lessen gaven hadden ze een jongen meegemaakt die zoveel van deze zaken wist.

Ja, Jezus zat daar maar en luisterde en vroeg steeds maar weer om antwoorden op zijn vele vragen. Er ontkwam hem geen woord. Hij vergat alles om zich heen. Hij dacht er niet aan dat het mogelijk zou kunnen zijn dat zijn ouders al weer op de terugweg waren naar Nazareth.

Maria en Jozef hadden die ochtend vroeg toen ze met elkaar via de Noorderpoort weer terug naar huis gingen Jezus wel gemist. Maar ze waren niet ongerust geworden. Jezus wist natuurlijk wel dat ze vandaag weer weggingen uit Jeruzalem en zijn vrienden zagen ze ook niet bij het vertrekpunt. Nee, natuurlijk niet. Die jonge jongens waren met elkaar al vooruitgegaan. Maria glimlachte. Zo waren kinderen. Die konden nooit wachten. Jezus was zo blij geweest dat ze naar Jeruzalem gingen en nu wilde hij natuurlijk als eerste weer thuis zijn. Hij had niet eens tijd om op hen te wachten. Vrolijk en met een goed humeur sloten Jozef en Maria zich aan bij de grote groep mensen die weer het noorden inging, terug naar de provincie Galiléa.

Natuurlijk haalden ze die dag de jongelui niet in. Maar dat hinderde niet want iedereen wist waar ze die komende nacht zouden slapen. Daar zouden ze Jezus wel weer terugzien. Maar die avond toen Jozef en Maria op de eerste pleisterplaats aankwamen, was Jezus daar niet. Nee, hij was niet met de jongelui uit Jeruzalem mee teruggegaan. Niemand had hem onderweg gezien. Zijn vrienden hadden gedacht dat Jezus bij zijn ouders was. De schrik sloeg Maria om het hart en Jozef trok wit weg. Nu liep Jezus daar in die donkere stad op zoek naar hen en huilde hij van verdriet omdat hij hen niet kon vinden. Waarom hadden ze ook niet duidelijker afspraken met hem gemaakt over de dag van teruggaan naar Nazareth? Zij, Jozef en Maria hadden de zorg voor hem en nu hadden ze niet goed op hem gepast. Ze moesten nu direct terug naar Jeruzalem om hem te zoeken. Maar alle mensen zeiden tegen hen dat ze dat nu in het donker beslist niet moesten doen. Veel te gevaarlijk en ook nog de kans lopen, mocht Jezus hen nagelopen zijn, dat ze elkaar in het donker mis zouden kunnen lopen. Nee, niet doen!

Natuurlijk kwam er van slapen niet veel terecht en heel vroeg in de ochtend liepen Jozef en Maria de lange weg terug naar Jeruzalem. Niemand van de mensen die ze tegenkwamen had Jezus gezien noch gesproken. Al banger werden ze en al sneller liepen ze. Toen ze in Jeruzalem aankwamen was het al bijna donker. Op de plek waar ze met elkaar geslapen hadden stonden geen tenten meer en ook hier was Jezus in geen velden of wegen te bekennen. Er zat niets anders op, ze moesten hier overnachten en de volgende dag als het licht zou worden verder gaan zoeken waar Jezus was. Weer sliepen ze die nacht bijna niet. Waar kon hij zijn? Al twee dagen zoek. Als hem iets was overkomen, dan was dat hun schuld! Ze hadden er aan moeten denken dat hij nog maar een kind was, ook al was hij dan Gods eigen Zoon! Nee, dood was Jezus niet. Dat kon niet. Maar als de soldaten van de koning hem nu eens meegenomen hadden, dan vonden ze hem nooit weer terug. O, dit was erger dan hun vlucht naar Egypte!

Het was al erg laat toen Jozef en Maria toch nog in een onrustige slaap vielen. Heel vroeg in de ochtend hadden ze hun kleren al weer aan en gingen ze de stad in op zoek naar Jezus.

Lang zochten ze in alle straten en steegjes van de stad, maar nergens konden ze hem vinden en niet één die hem gezien had of wist waar hij was. Ten einde raad gingen Jozef en Maria doodmoe naar de tempel. Daar zou hij ook wel niet zijn. Maar daar zouden ze dan tenminste een offer kunnen brengen en God bidden of hij hen genadig wilde zijn en Jezus weer bij hen terug wilde brengen.

Hoe ze ook om zich heen keken, ook op het volle tempelplein was Jezus niet. Niet tussen de kooplieden en ook niet tussen de bijgebouwen van de tempel. Verslagen liepen ze terug. Nu ze Jezus ook hier niet konden vinden wisten Jozef en Maria niet meer waar ze het moesten zoeken.

Uit een kamer, waarvan wegens de warmte de deuren openstonden, hoorden ze het geluid van stemmen. Het had geen zin om die kamer binnen te gaan, want een jongen van 12 jaar die zijn vader en moeder kwijt is geraakt in een overvolle stad, zou niet bij de Schriftgeleerden zitten die het gewone volk de wetten van God leerden. Maar ze mochten geen plekje overslaan.

Samen gingen Jozef en Maria de kleine kamer binnen. En daar zagen ze hem tussen al die geleerde mannen. Jozef en Maria werden na al die zorg en onrust over Jezus zo blij dat ze geen woord konden uitbrengen. Ze stonden daar maar, alsof ze daar altijd zouden blijven staan.

En daar zagen ze hem tussen al die geleerde mannen.

Ze zagen hem daar zitten tussen al die leraren. Kijk, hoe aandachtig hij luisterde. Zijn wangen gloeiden en al deze geleerde mannen hoorden Jezus zijn vrijmoedige vragen. Daar stond hij in het middelpunt van alle belangstelling en kreeg antwoord op zijn vragen. Maria zag hoe thuis Jezus zich hier bij deze Schriftgeleerden voelde. Ze zag dat Jezus alles om zich heen vergeten was. En door haar blijde tranen heen keek ze naar hem: haar oudste, haar lieve jongen... En hij had haar niet eens gemist...

Plotseling kwam alles van de laatste paar dagen bij haar naar boven, alles wat zij om hem had uitgestaan. Twee bittere nachten met bijna geen slaap. Een eindeloos lange dag vol met verdriet, zelfverwijt en vermoeidheid. Was het dan allemaal niets wat zij doorstaan had? Had hij dan nergens erg in, die jongen van haar?

En gewoon een beetje bitter zei ze: 'Kind, waarom heb je ons dit aangedaan? Kijk je vader en ik hebben met veel angst naar jou gezocht!'

Jezus draaide zich om en zag Jozef en Maria staan, die helemaal overstuur waren. Hij hoorde het verwijt in de stem van zijn moeder, maar hij begreep het niet. Als ze ongerust over hem waren geweest, waarom hadden ze hem dan niet eerder opgehaald? Hier in de tempel was toch zijn plek?

En rustig antwoordde hij: 'Waarom heeft u naar mij gezocht? Wist u niet, dat ik in het huis van mijn Vader moest zijn?'

Maria hoorde de vraag en hoewel ze niet alles begreep, voelde ze dat zij verkeerd had gedaan met haar reactie naar Jezus toe. Weer was ze vergeten dat Jezus wel haar zoon, maar dat hij ook de Zoon van God was. Hij kende zijn plek beter dan Jozef en zij. Als God hem nu riep bij de leraren van Zijn volk, als God nu bezig was om Zijn Zoon klaar te maken voor Zijn werk, wat telde dan haar zorg en ongerustheid bij **zijn heilige plicht**?

'Kind, waarom heb je ons dit aangedaan?'

Ja, ze hadden langer in Jeruzalem moeten blijven, net zo lang als Jezus dat wilde! Als zij hem beter hadden begrepen was al dat verdriet van haar was niet nodig geweest.

En nu wilde Maria alles doen om het maar weer goed te maken. Ze konden hier het hele feest wel blijven, alle acht dagen. En als het moest dan verhuisden ze naar Jeruzalem. Plotseling moest ze denken aan Hanna, die haar zoontje Samuël naar de tabernakel bracht. Zou zij, net zoals Hanna vroeger ook haar zoon moeten missen? Het zou haar zwaar vallen, maar als God het wilde....

Maria zag dat Jezus ging staan en afscheid nam van de leraren. Met vlugge stappen liep hij naar Maria toe.

‘Ik ben klaar,’ zei hij rustig, ‘laten we naar huis gaan.’

Maria sloeg haar armen om Jezus heen terwijl ze in stilte bad: ‘O God, dank U dat we Uw Zoon weer mee terug mogen nemen. Dat hij nu nog niet in uw tempel hoeft te blijven.’

Met hen drieën liepen ze blij en dankbaar terug naar huis. Weer terug in Nazareth deed Jezus alles wat hem gevraagd werd en was hij zijn ouders gehoorzaam.

‘Eer uw vader en uw moeder....,’ zo stond het in de wet. Ook dat gebod is Jezus nagekomen, net zoals hij zich zou houden aan alle geboden van zijn Vader in de Hemel, tot de laatste toe.